

Azt mondják a húszas évek az útkeresésről szólnak. A kockázatvállalásról. Arról, hogy megtalálsz önmagad, és eldöntöd, hogy kivé szeretnél válni. De hogyan kereshetném az utam, ha úgy érzem, most vagyok a legjobban elveszve? Mintha folyamatosan csak útkereszteződésben találnám magam, és képtelen vagyok dönteni arról, hogy merre forduljak. Jobbra? Balra? Maradjak egyhelyben?

Mikor betöltöd a 18-at mindenki azt várja, hogy villámcsapásra felnőttként érezd magad, mintha mindennek meg kellene változnia csak mert az óra 23:59-ről 24:00-ra vált. Azt, hogy felnőtt lettem én aznap semmiből nem éreztem, kivéve a nekem szegezett kérdések súlyából: „Eldöntötted már milyen pályát választasz?”, „Van már párod?”, „Mikor tervezel elköltözni otthonról?”, „Nem kéne jobban önállósodnod?”. Vagy abból, hogy mikor segítséget kérek, már nem úgy kezelnek, mint egy napja; „Felnőtt vagy, meg tudod csinálni egyedül is”. A felnőtté válás az önállóság és a szabadság ígéretes képét hozza magával, de a szabadsággal együtt magányt is. Magadra vagy utalva. És mindenki elvárja, hogy a legjobb döntéseket hozd meg, hogy kiépítsd a jövőd, de honnan tudhatnád mi a megfelelő döntés, ha most csinálod először? Erre nincs útmutató, mindenki a saját útját járja.

Nem sokkal a 18.-ik születésnapom után szerelmes lettem. Ez rengeteg boldogságot hozott az életembe, de ezzel együtt az első rossz döntésemet is. Azt hallottam, az első szerelem mindig tanít valamire. Engem megtanított, hogy az „örökké” nem mindig jelenti azt, hogy a végsőkéig. Megtanított, hogy a döntés, ami a jelen pillanatban jónak tűnik, a jövőre nézve nem biztos, hogy az. Ugyan én hosszú távra terveztem a kapcsolatot, mégis viszonylag hamar véget ért. Szereztem egy újabb tanulságot: egy kapcsolat nem csak az érzelmeken múlik, hanem azon is, hogy a másik fél mennyire becsüli meg azt, amit együtt kezdtetek el felépíteni. 5 hónap után úgy éreztem elárultak, és a kártyavár, aminek a darabjai gondosan össze voltak illesztve megremegett, majd egy pillanat alatt széthullt. Nem volt más opcióm, mint szakítani. Bár még mindig szerelmes voltam, a magam iránti tiszteletből kénytelen voltam megtenni. Ekkor tanultam meg, hogy néha a megfelelő döntés nem megkönnyebbüléssel jár, épp ellenkezőleg; fájdalommal.

Mikor egy szakításon vagy túl, mindenkinek megvan a véleménye arról, hogy hogyan kéne tovább lépned azon a bizonyos emberen. Arról viszont senki sem beszél, hogy hogyan kéne túllépned az ezzel járó sérelmeken és az összetört álmokon. Arról, hogy hogyan tudd megnyitni a szíved újra és hogyan találd meg ismét a bizalmat a másik nem felé. Mindig csak annyit mondanak, hogy „majd az idő begyógyítja”. De én kétlem. Az idő önmagában nem gyógyít semmit – amit nem dolgozok fel, azt csak maga alá temeti. Rengeteg kérdés kavargott bennem, melyek mind egy „miért” -tel kezdődtek; Miért így ért véget? Miért velem történt ez meg? Miért nem volt velem őszinte? És ami a legnagyobb súllyal nehezedett a szívemre: Miért nem voltam elég? Úgy gondolom ezzel a kérdéssel a korombeli fiatalok jelentős része küzd. És hogy milyen megoldást kapunk rá, hogy szembenézzünk ezzel és az önítélkezés, önkritika gondolataival? A legnépszerűbb: önszeretet. Nyilván fontos, hogy tisztában legyünk a saját értékeinkkel, de hogy lehet a probléma és a megoldás forrása is ugyanaz? Ha az a gondom, hogy nem vagyok megelégedve magammal, hogy is lenne elég annyi, hogy egyszerűen „szeressem magam”? Elméletben ugyan könnyűnek hangzik, de a valóságban ez nem ilyen egyszerű. Az önszeretet nem volt elég számomra ahhoz, hogy a szakítás által félredobott álmaim újra életre keljenek. Hogy elhiggyem, elég vagyok ahhoz, hogy valaki tényleg engem válasszon, méghozzá egy életre. Én úgy vélem jó az önképem, de azokat a reményeket helyreállítani, amiket ez a kapcsolat ellopott tőlem, nem vezetett sikerre. Mégis, valamiért nem

zuhantam össze teljesen. Volt valami megmagyarázhatatlan, egy jelenlét, ami végig ott volt velem. Mintha valaki csendben mellettem állt volna, fogva a kezem és halkán, de határozottan azt suttogta volna: „minden rendben lesz”.

Mindeközben eljött az érettségi. A szakításom pont a szóbelik előtt történt, és elmondhatatlanul nehéz volt koncentrálni. A könnyektől csillogó szemeim miatt sokszor nem is láttam, mit tanulok éppen. De valahogy sikerült túlélni ezt az időszakot is, és talán jót is tett, hogy volt valami, ami elterelte a gondolataimat. Az eredményhirdetésnél, mikor meghallottam, hogy mindkettő emelt szóbelim maximális pontszámot kapott, hihetetlen büszkeség töltött el. Ezáltal rájöttem, hogy mire vagyok képes a fájdalomaim közepette, és hogy mennyi erőt tud adni. Végül kitűnőre érettségiztem le. Óriási kő esett le mindannyiunk szívéből, mikor túlettünk az egészen, de leginkább akkor, amikor megkaptuk az értesítést, hogy felvételt nyertünk az első helyre beírt egyetemekre. Így már semmi sem állt az útjában egy utolsó közös felhőtlen nyárnak.

A barátnőimmal még az érettségi előtt pályáztunk egy Interrail-es pályázatra, melynek keretében a 18 éves fiatalok ingyen utazhatnak vonattal Európán belül. Le se tudom írni, mekkora volt az örömünk, mikor kiderült, hogy kiválasztottak minket a pályázat nyerteseiként. Tudtuk előre, hogy egy életre szóló élményt nyertünk, amiről évtizedek múlva is hálás szívvel fogunk beszámolni. Így tehát el is kezdtük tervezgetni a 2 hetes utazásunkat. Fő célpontunknak Olaszországot választottuk, de belecsempésztük az útvonalba Ausztriát is. Az indulásunk előtt mindannyian idegesek voltunk, hisz ez volt az első közös külföldi kalandunk tanári vagy szülői jelenlét nélkül. Úgy éreztük nekivágunk a nagyvilágnak, anélkül, hogy bármelyikünk is felfogta volna valójában mire vállalkoztunk. Mikor eljött a nagy nap, a szüleink féltő szívvel öleltek át minket az állomáson, búcsúképp. Hazudnék, ha azt mondanám bennünk nem volt egy cseppnyi félelem sem a láthatatlan jövőtől, de valahogy éreztük, hogy minden rendben lesz, hisz ott voltunk egymásnak. Ha a gimnázium 5 évét túléltük, ezt is simán végig csináljuk úgy, mint eddig; együtt. Eljutottunk Rómába, a Trevi-kúthoz, Spanyol lépcsőhöz, megnéztük a Pantheont, láttuk a buszból az Angyalvárat. Belépővel megnéztünk a Forum Romanum romjait, és a Colosseumba is bejutottunk. A Vatikánra egy egész napot szántunk. Következően Pisa-ba jutottunk el. Az érzés amikor megláttam a ferde tornyot a mai napig bennem van. Varázslatos volt. A kiskori énem sosem gondolta volna, hogy ezt valaha is látni fogja. Most pedig ott tornyosodott előttem, én pedig nem találtam a szavakat. Másnap már Genovában ébredtünk. Mivel nem voltunk teljesen képben, hogy Genovában milyen látnivalókat érdemes megnézni, befizettünk egy szabadulószoza szerű játékokra, ahol a szoba valójában az egész város volt. Jelek és nyomok által fedeztük fel játékosan a várost, amik lehetek szobrok vagy épületek. Másnap végre eljutottunk a tengerhez is. Elmentünk a Boccadasse negyedbe, amiről annyit kell tudni, hogy itt nagyon hangulatos, színes házikók sorakoznak a partszakasz mellett, ami igazán olaszos hangulatot teremt. Itt megengedtük magunknak, hogy beüljünk egy étterembe, és megkóstoljuk a tengeri ételeket. Az ételt csodás kilátással fogyasztottuk el. Úgy éreztem, életem egyik legjobb időszakát élem. A csodás nap után a Comói-tó felé vettük az irányt. Itt eredetileg 3 napot töltöttünk volna, de olyan pocsék időt nyertünk meg az ott tartózkodásunk idejére, hogy úgy döntöttünk lerövidítjük az időt és csak 2 napot szántunk rá. Miután itt is összehajtottunk, és elhagytuk a várost, az utolsó állomásunk következett, Salzburg. Minden napunk tele volt sétával, rohanással és rengeteg izgalommal. Ezt az utolsó 2 napot nyugisra terveztük, már csak azért is mert a fáradság miatt már mindenért is egymásnak estünk. De elhatároztuk, hogy ez az utazás nem fogja tönkre tenni az 5 éve ápolgatott barátságunkat. A szállásunk most egy hostel volt, mivel próbáltuk az egész utazást gazdaságosan kihozni. Mikor megérkeztünk a szállásra,

kiderült, hogy a szobánkba beraktak mellénk egy férfit a maradék szabad ágyra. Mindannyian ledöbbsentünk. Nem igazán reptünk az ötlettől, hogy egy idegen férfivel osztozkodjunk egy szobán. De nem volt mit tenni, így napközben próbáltuk elterelni a gondolatainkat erről a tényről, ugyanis már a legrosszabbakat képzeltük el. A sráccal igazából nem volt semmi baj, jól szituált, értelmes ember volt, még egy kávéra is meghívott minket mikor a hazafelé tartó vonatunkat vártuk. Végül minden jól alakult, és ez is egy olyan random sztori lett, amit azóta is mesélgetünk, hogy velünk ilyen is történt. Már csak a hazaút volt hátra. A szüleink óriási mosollyal vártak bennünket az állomáson, mi pedig lelkesen kezdtünk bele a kalandjaink elmesélésébe. Volt miről beszámolni.

Nem sokkal ezután indultunk a családi kirándulásunkra. Görögország volt az úti cél, de mivel kocsival rengeteg idő ide eljutni, így megszálltunk Szerbiában és Macedóniában is. Csak 1-1 estét töltöttünk el ezekben az országokban, de ettől függetlenül legalább kipipálhattam őket a bakancslistámról. Ez volt az a pillanat, mikor rájöttem, hogy kezdek utazásfüggővé válni és végre találtam valamit, ami igazán lázba hoz. Mégis, valahol belül azt éreztem ez nem csak a világlátásról szól számomra. Menekültem. A szakításom után nemsokkal történtek ezek az utazások, én pedig az egyik parton ülve, a tenger morajlása között hallottam meg először a szívem zaját, azt sugallva, hogy még mindig fáj. Menekültem ettől a fájdalomtól és a kimondatlan kérdéseimtől. Azt az űrt, amit a szakítás hagyott bennem az utazás kezdte betölteni. Ilyenkor nem gondoltam arra, ami a legnagyobb sebet ejtette bennem; az a gondolat, hogy nem voltam elég, bármennyire is próbálkoztam. Viszont az utazások és lazulások közepette azt éreztem, hogy megtanulok újra szeretni. Nem kifejezetten embereket, hanem az életet. Mikor a tenger mellett a messzeségbe merengtem, azt éreztem minden rendben lesz. Levontam azt a következtetést, hogy az utazás nem csak szabadságot adott, hanem megmutatta azt is, hogy hol vagyok még mindig összetörve. Ezzel egyidejűleg felkínált egy másik nézőpontot is: mennyi mindent nem tudok még az életről, és mennyi minden áll még előttem. Ez a gondolat rögtön izgalomba hozott. A mozgás lett a válaszom a bennem lakozó csendre. A mozgás lett a hangom, amikor nem tudtam máshogy kifejezni azt, ami fáj. Az utazás lehetővé tette számomra, hogy levethessem magamról azt, aki otthon vagyok, a nevem, a múltam, és a skatulyákat, amikbe mások helyeztek bele, én pedig önkéntelenül is annak próbáltam megfelelni. Utazni mindig olyan, mintha egy másik emberré változnék egy ismeretlen helyen, ahol senki nem ismer, és nem áll hozzám semmilyen elvárással. Olyan, mintha újraírhatnám magam. De nem is ez a megfelelő megfogalmazás, inkább azt érzem az utazások alatt nem megjátszom magam, hanem felfedezem, hogy ki is vagyok valójában. Kezdem megtalálni azt az embert, aki akkor vagyok, amikor semmilyen elvárás nem szorít sarokba. Ezek a felfedezésim felszabadítóak voltak, de mégis, valahol továbbra is azt éreztem, hogy üres vagyok. Az ablakból az elmosódott tájat néztem, mikor egy gondolat kezdte el szorítani a szívemet: nem az országok számától leszek teljes. Be lehet járni a világot, látni az összes gyönyörű teremtett dolgot, de mégis üresnek maradni belül. Bármennyire is próbáltam ebbe menekülni, rá kellett jönnöm, hogy nem lehet örökké az érzelmeim elől futni. A legnagyobb utazás nem az országok határainak átlépésével kezdődik, hanem azzal, amikor az ember engedi, hogy megérintsék a szívét. És én éreztem, hogy valaki csendben már rég úton volt felém. A szívem felé. Ez a valaki semmi másra nem vágyott, csak arra, hogy időt tölthessen velem és betölthesse azt az űrt, amit mulandó dolgokkal sikertelenül próbáltam. Ő akkor talált rám, amikor be mertem vallani magamnak, hogy a menekülés semmilyen problémát nem old meg, hanem csak egyre mélyebbre ránt. Ettől a pillanattól kezdve már nem csak országokat fedeztem fel, hanem azt is, aki mindvégig ott volt mellettem, de én túlságosan el voltam foglalva ahhoz, hogy észrevegyem. Pedig egyedül Ő volt

képes begyógyítani a mélyen meghúzódó sebeim, és értelmet adni az életemnek. Ez a valaki Isten volt, akiben egész kiskorom óta hittem, ám az élet zaja miatt hajlamos voltam eltompítani a halk hívó hangját. De tudom azt, hogy Ő volt az, aki helyreállította a romokban hevert álmaim és mindig Ő volt az, aki fogta a kezem mikor úgy éreztem mindenki más elengedte.

Eltelt a nyár és elkezdődött az egyetem. Sokan mondják, hogy ezek a legszebb évek. Hát, aki ezt állítja biztos másik egyetemre járt, mint én. Úgy képzeltem, olyan dolgokat tanulok majd, amik igazán érdekelnek, hisz én választottam ki a szakomat. Azt gondoltam, hogy az egyetem majd biztos irányt mutat, hogy hol lesz a helyem a világban, és egyértelművé válik merre szeretnék haladni a karrieremben. Mikor kicsi voltam, mindig úgy tekintettem az egyetemistákra, mint fiatal felnőttekre, akiknek már össze van szedve és ki van találva az élete. Ez nem is állhatna távolabb a valóságtól. Én inkább azt éreztem, hogy egyre kevésbé tudom, mit is akarok kezdeni az életemmel. Gazdaságot kezdtem el tanulni. Eleinte úgy gondoltam, ez lesz a megfelelő irány a számomra, mert annyira tág, hogy rengeteg felé indulhatok majd el a későbbiekben és addigra kitalálom mit akarok. Csakhogy épp emiatt szinte lehetetlen kiválasztani egy konkrét utat. Annyi lehetőség van és annyi minden érdekel, hogy képtelen vagyok beleásni magam egyetlen dologba, hisz mindig találok egy következő dolgot, ami újra és jobban izgalomba hoz. Majd pár hét után azt is abbahagyom, és ez az ördögi körforgás így folytatódik újra és újra. Mindenbe belekezek, de semmibe sem igazán. Nehéz így előre haladni. Olyan mintha egy hatalmas, ajtókkal teli labirintusban bolyonganék, ahol minden ajtó más-más lehetőséget rejt maga mögött, de egyik sem nyílik ki teljesen és fogalmam sincs melyiken lenne érdemes kopogtatni. A társadalom folyamatosan azzal tömi a fejünket, hogy húszas éveinket arra kell fordítanunk, hogy megtaláljuk azt a dolgot, amiben kiemelkedhetünk. De mi van akkor, ha valaki nem akar egyetlen dologhoz ragaszkodni? Én személy szerint nem akarom tudatosan eldönteni, hogy egyetlen dolog határozzon meg engem, és az életemet. Lelkesít a gondolat, hogy új és számomra különleges dolgokat próbáljak ki. Nem erről kéne szólnia ezeknek az éveknek? A kísérletezésről, arról, hogy saját magunkat találjuk meg és fejezzük ki akár a munkánk által is. Egy ember személyisége annyira komplex, hogyan illhetne csak egyetlen hivatás hozzánk? Engem vonz az ismeretlen és szeretnék több különböző életet kipróbálni, más országokban élni, más életstílust folytatni, amelyek mind hozzátesznek ahhoz, aki vagyok. Úgy érzem az egyetem nem kitágította ezt a látásmódomat, hanem épp ellenkezőleg; beszűkítette. Itt úgy érzem, mintha túl általános lenne minden és közben mintha valami kimaradna. Azt hiszem nem az a baj, hogy nehéz a tananyag, hanem az, hogy nem találok benne magam. Szépen lassan eltávolodok attól az embertől, aki lenni szeretnék. Közben a félévek során egyre több embert ismertem meg, voltak, akikkel jóban lettem, majd eltávolodtunk, és vannak, akikhez bátran fordulhatok, még ha nem is vagyunk szoros barátságban. Azt mondanám, hogy szépen lassan hozzászoktam az szaktársaimhoz, és már nem tűnik minden teljesen idegennek. Végül is nem az volt a legnagyobb kihívás az egyetemen, hogy beilleszkedjek, hanem az, hogy ne vesszek el közben teljesen. Egy folyamatos egyensúlykeresésnek éltem meg a féléveket a barátság, tanulás, munka és az önmagamhoz való hűség között. Úgy gondolom a vizsgaidőszakok egy külön említést érdemelnek. Sok-sok kávé és közös „study session” -ok juttatták át minket ezeken az időszakokon. Az egyetemi éveim legnagyobb tanulsága nem teljesen a szakmai tudás, hanem az, hogy hogyan maradjak talpon, amikor úgy érzem minden széthullik körülöttem. Rengeteg álmatlan, stresszel és rémálmokkal teli éjszakám volt, amikor az álmaim rendszerint arról szóltak, hogy beültem vizsgázni, de nem tudtam semmit és megbuktam. Nagyon sokszor kérdőjeleztem meg, hogy vajon tényleg megéri-e ez az egész. Viszont, ha akkor feladom nem élhettem volna meg azokat a felbecsülhetetlen

lehetőségeket, amiket végül is az egyetem adott számomra. Egyik barátnőmmel kitaláltuk, hogy jelentkezünk az Erasmus pályázatra, még hozzá Hollandiába.

A pályázatot izgatottan írtam meg, de nem hittem volna, hogy valóban sikerül. A papírmunkával le se akarom írni, mennyi munkánk volt. Miközben ezzel szenvedtünk, sokat viaskodtunk magunkban, hogy vajon meg fogja érni ez az egész? Mi van, ha ennyi energiát fektetünk bele előre, és nem is lesz olyan, mint vártuk? De igazából meg se tudtuk fogalmazni, mi az, amit várunk. Egyszerűen csak éreztük, hogy jó lesz, egy olyan élmény, ami örökre hatással lesz az életünkre. Remegő kézzel adtuk le a pályázatunk, a legjobbakat remélve. Pár hónap múlva az örömtől sikoltozva közöltük egymással, hogy kiválasztottak minket rá. Így már minden adott volt ahhoz, hogy külföldre költözhessünk. Ha a 14 éves énemnek újságolnám ezt elájulna, hogy ilyen lehetőségei is adódtak az életben. De még az akkori énem is alig akarta elhinni, hogy ez tényleg valóság. A kiutazásunk előtti hónapok tele voltak izgalommal, de ezt hozzá sem lehet mérni ahhoz, amit a várva várt napon éreztünk. Ez a nap hozta a legnehezebb elköszönést, amit eddig át kellett élnem. Búcsút mondtam a szüleimnek, barátainak, a megszokott kis szobámnak, az itthoni életemnek. De tudtam, hogy ez a búcsú nem végérvényes, csak egy „nemsokára találkozunk”. Zakatoló szívvel szálltunk fel a vonatra, és kezdetét vette életünk legnagyobb utazása. Nem csak azért, mert messzire kerültünk, hanem mert bennünk is elindult egy óriási változás. Eddig mindig a szüleimmel laktam, így most végre megtapasztalhattam milyen érzés igazán önállósodni. Az első kinti egyetemi napunk előtt a szívem tele volt várakozással, de egyúttal hálával is, hogy nem egyedül kell végig csinálnom és nem vagyok teljesen elveszve, ugyanis velem volt az egyik kedves barátnőm. Ez a közelség sok mindent jelentett: biztonságot, szórakozást, egy otthonos pontot a nagyvilágban. Soha nem voltam teljesen egyedül, mindig meg tudtuk osztani egymással a reggeli kávékat, az esti fáradtságot, az élményeket és a bizonytalanságokat. Másnap mindketten vidáman ébredtünk: ettől a naptól kezdődött az itteni életünk. Én ekkor tapasztaltam meg először, milyen érzés életet építeni. Nemcsak túlélni a mindennapokat, hanem valóban megélni őket. Minden döntés, minden út, minden új ember, akivel találkoztunk, valamit hozzátett ahhoz, akivé váltam. Szerencsére könnyű volt barátokat szerezni, mert minden csütörtökön volt egy közös programunk az Erasmuson résztvevő emberekkel: a Global Lounge. Ilyenkor az egyetem különféle programokkal készült a számunkra: karaoke est, painting & wine, bingo, grill party és még sorolhatnám a félévnyi programokat. Ezek lettek a kedvenceink. Ha rajtuk állt egyik ilyen estét sem hagytuk ki, annyira színvonalas, élvezetes tevékenységek voltak és ráadásul minden hét egy újabb lehetőség volt, hogy mélyítsük a kialakulóban lévő barátságokat. Az idő azonban rohamosan telt. Mikor megérkeztünk Hollandiába minden szürkének és idegennek tűnt, mára pedig annyira beleszólt a szívembe magát ez a hely, hogy el se tudom képzelni milyen lesz majd nem itt élni. Szereztünk barátokat, munkahelyet, életre szóló élményeket. Elkezdtem megérteni, hogy az életem lehet sokféle, és nem kell egyetlen irányhoz ragaszkodnom. Az ismeretlen többé nem ijesztett meg, inkább vonzott. A félév alatt próbáltunk minél többet utazgatni, elmentünk Belgiumba, Luxemburgba, Romániába, Németországba, és Magyarországot is megmutattuk a barátainknak. De Hollandián belül is sok helyre eljutottunk, többek között ezekbe az ismert, és kevésbé ismert városokba: Hertogenbosch, Gouda, Rotterdam, Zaandam, Roermond, Hága és Amszterdamba kétszer is. Az utazások során igazán közel kerültem a barátaimhoz és úgy éreztem, mintha évek óta ismerném őket. A kapcsolatunk olyan mély lett, hogy egy választott családként tekintettem rájuk. Minden a helyén volt... legalábbis látszólag úgy tűnt. Egy pillanatig úgy éreztem, mintha a világ az enyém lenne. Csak közben észrevétlenül egyre kevesebb időt szántam arra, akinek valójában köszönhettem ezt az

egészet. Isten? Tudtam, hogy ott van, de közben mindig volt valami fontosabb: egy új barát, egy új város, egy új élmény. Azt hittem, irányítom az életem. De az Erasmus nemcsak a felnőtté válásról és az önállóságról szólt számomra, hanem arról, hogy rájöttem, mennyire nem vagyok képes mindent egyedül megoldani. A félév végén, amikor egy rossz döntés után úgy éreztem, hogy teljesen elvesztem, Isten egy pillanat alatt visszarántott. Ekkor tapasztaltam meg igazán mit jelent a kegyelem. Most már tudom, hogy nem az én erőfeszítéseim miatt volt felejtethetlen az Erasmus, hanem mert Ő végig ott volt és egyengette az utamat. Akkor is, amikor én nem figyeltem Rá.

Ez a rossz döntésem ismét annyit takar, hogy elkezdtem ismerkedni valakivel, akivel örökké bánni fogom, hogy kapcsolatba kerültem. Az ismerkedés ugyan csak 2 hétig tartott, úgy éreztem érzelmileg tönkre tett. 2 hét után tudtam meg, hogy a srácnak még barátnője volt, mikor elkezdünk randizni és ez még nem minden, azt is megtudtam, hogy a nevéen kívül minden, amit mondott hazugság volt. Elhitette velem, hogy sikeres üzletember, szintén hisz Istenben, ambiciózus személyiség, akinek már sikerült bebiztosítania a jövőjét és velem is komoly szándékai vannak. Minden tökéletesnek látszott. Csakhogy ez nem a valóság volt és erre óriási pofon volt rájönni. A filmekben valahogy olyan egyértelműen látjuk, mikor játszadoznak valakivel és milyen hazugságokkal próbálják elterelni a gyanút. Olyan világos volt, hol bukik el az egész és mindig úgy gondoltam, hogy én egyből felismerném, ha nekem hazudnának, hiszen a jelek egyértelműek. Mégis, amikor saját magam találtam egy ilyen történet közepén, a kételyeim ellenére hagytam, hogy meggyőzzenek. Nem azt éreztem természetesnek, hogy mindent megkérdőjelezek, inkább próbáltam megbízni benne. Emiatt sokáig haragudtam is magamra. Nehezteltem azért, mert nem vettem észre a hazugságot és hagytam, hogy becsapjanak. Újra és újra lejátszottam fejben a történeteket, keresve azt a pontot, ahol talán elkerülhettem volna mindezt. És minél többet gondolkodtam, annál inkább éreztem: ha Istent kerestem volna jobban, ha nem a saját megérzéseimre, vágyaimra hallgatok, talán mindez meg sem történt volna. Ez a gondolat hónapokig nem hagyott nyugodni. Küzdöttem az önvádlással, azzal az érzéssel, hogy én rontottam el, mert nem voltam elég bölcs. És ez a küzdelem lassan belülről kezdett felemészteni. Nemcsak azt sajnáltam, hogy mindez megtörtént, hanem önmagamot is megkérdőjeleztem. Mintha minden hiba, minden sebezhetőség egy bizonyítéka lett volna annak, hogy teljesen szerencsétlen vagyok. De Isten nem így látott. Nem róta fel nekem, hogy nem voltam megfontolt mikor belementem ebbe az ismerkedésbe. Ehelyett gyengéden lehajolt hozzám és elkezdte begyógyítani azokat a sebeket, amiket a saját hibáimon keresztül szereztem. Megmutatta, hogy a kegyelem nem azoknak jár, akik mindent jól csinálnak, hanem azoknak, akik elesnek, de felállnak és a maradék erejükkel Hozzá menekülnek. Lassan újra felépítette az önképemet is, ugyanúgy, mint a legelső szakításom után. Már nem a kudarcaim határoztak meg, hanem az, hogy ki vagyok Őbenne. Most már tudom: nem az számít, hogy mindig erős legyek, vagy mindig a legjobb döntéseket hozzam, hanem hogy mindig visszataláljak Hozzá. Mert ahol Ő van, ott vagyok a legnagyobb biztonságban.

Közben egy újabb óriási változás jött; hazatértem. Nem gondoltam volna, hogy ennyire nehéz lesz, de nagy kihívást okozott visszailleszkedni. Egyszerűen sehol nem találtam már a helyem. Eddig 2 otthonom volt, most pedig úgy éreztem hirtelen mindkettőt elvesztettem. Már nem tudtam, miről beszélgessek a régi barátaimmal. Ők ugyanazok maradtak, de én annyi mindent láttam, tapasztaltam. Olyan volt, mintha egy puzzle darabbá váltam volna, ami már nem illik bele a régi képbe. Ez nagyon rányomta a bélyeget az első újra itthon töltött heteimre. De Isten azt mutatta meg nekem, hogy ő nem fog visszarakni oda, ahonnan elindultam, hisz növekedtem. Lehet, hogy én most még nem találom pontosan a helyem, de Ő már látja az egész

képet. Belenyugodtam, hogy nem kell visszailleszkednem, inkább meg kell találnom, hogy hová vezet tovább az út.

És hogy hol látom magam 10 év múlva? Soha nem hittem, hogy az ilyen kérdésekre lehet egy határozott választ adni. De most mégis megpróbálom. Látom magam egy nagy baráti társaság tagjaként, ahol versengésnek jele sincs, a támogatás és egymás felemelése viszont mindennapos. Itt nem a közös emlékek tartanak minket össze, hanem az, hogy otthont jelentünk egymás számára, és mindig lesz hova hazatérni. Látom magam a saját lakásomban, ugyanis házat nem terveztem venni, hogy ne legyek földhöz ragadva. Látom magam ígent mondani minden új elem táruló lehetőségére, még akkor is, ha ez a világ másik felére repít el. Látom magam dolgozni, de nem egy állásban, ahol a munkám csak a számokról és bevételekről szól, hanem valami nagyobbba fektetem az energiám. Valami olyanba, ami értéket ad mások életéhez is. Nem a siker hajt, hanem a tudat, hogy valami jót építetek, és kifejezhetem önmagam. Én annyi mindent kaptam, szeretném ezt tovább adni. A legnagyobb álmom, hogy létrehozassak egy olyan közösségi teret, ahol az emberek megtapasztalhatják Isten jelenlétét és ugyanazt a befogadó szeretetet, amit nekem is volt szerencsém átélni. Ahol a hangsúly nem azon lesz, hogy minél többet fogyasszanak a belépő vendégek, hanem hogy minél többet kapjanak lelkileg, és a kialakuló baráti kapcsolatok tudják építeni, bátorítani és bekötözni egymás sebeit. Ezt lehet, hogy sikerül megvalósítanom, de lehet, hogy más tervek fontosabbnak tűnnek majd. Lehet, hogy lesznek még napok, amikor továbbra is görcsösen keresem majd az utam és próbálom magam betuszkolni egy ajtón, de lesznek olyan napok, amikor csak azt érzem, hogy nyugodtan rábízhatom a jövőm Istenre. Mert eddig egyetlen lehetőség sem volt véletlen, ami elém került és tudom, hogy kinek köszönhetem. Azt biztosan állítom, hogy nem a saját erőfeszítéseimnek. Egyedül Istennek. Ő az, aki kinyitja előttem az ajtókat, még akkor is, ha épp bizonytalan vagyok a következő lépésben. De ha mégis csak zárt ajtók előtt látom magam a folyosón toporogni, akkor is tudom, hogy minden rendben lesz; mert ilyenkor azt próbálja megmutatni, hogyan bízzak Benne. Az én bizodalمام nem a jövőmben van, hanem Őbenne. Szóval lehet, hogy még nem tudom milyen lesz a jövőm, de azt tudom, kivel akarok benne lenni. Szeretném az egyik kedvenc igémmel zárni az írásom, ugyanis ez ad mindig a legnagyobb bátorítást a jövőmmel kapcsolatban. „Tehát miért is félnék a jövőtől? Hiszen jóságod és szereteted követ engem életem minden napján” - Zsoltárok 23:6. Ha eddig minden útkereszteződésből volt kiút, miért félnék attól, ami előttem van?